

„Значи, тая вечер пак ще има среща“ помисли си Митков и дълбоко въздъхна. Той поглади своята черна и прошарена вече брада и впи замислено поглед нейде в тавана . . . През ума му мина всичко преживено в тия кратки и мили срещи. Може би те беха най светлите моменти в неговия безрадостен живот. Но за него тия срещи създаваха такива възлнения и безпокойства . . . Уж той толкова бленуваше и копнееше за тях. А сякаш в такива минути той чувствуваше себе си виновен и се срамуваше и стесняваше от чужди погледи. И тръпнеше от предчувствието, че все ще се случи нещо лошо и скандално . . . Нему бе тжй скжпо името на това невинно и едвам що почнало да живее момиче. Сякаш изглеждаше на човек, който се готви да върше нещо непозволено и дори престжпно. Тжй неловки беха неговите движения, тжй смутен и гузен беше неговия поглед.

След два часа той требваше да бжде пак там, в оная глуха и тесна уличка. И ясно си представи той всичко. Сжс свито от болезнено възлнение сжрдце той обикаля край малката барака с градинка. Зад виолетово тжмни облаци на запад се скрива вече слжнцето. Кжрваво червено и големо, то изглежда като да е окото на некакжв невидим изполин. Малката градинка целата пламти от неговите полегати лжчи. Наведен върху пейката по цели минути мжлчи стария и глух обитател на бараката. „Ех, зная аз, мерак треба да имаш ти на сжрдце“ дума той и този път Миткову и го поглежда тжпо. Най сетне полека и незабелезано настжпва летния здрач. Тук и там в градинката се заобаждат лениво щурци. Мжже и жени на големи групи се връщат от тежката и уморителна работа по кжра. Нему сякаш става срамно да гледа тия изнурени от труд хора. Той старателно и гузно се тули зад големите туфи салкжми в градинката. Тжй, в такова мжчително очакване, той прекарва понекога цел час . . . Докато в настжпилия мрак, сякаш изникнало от нейде, явява се младото момиче.

Лека полека той се натжкна на спомена и за последната среща . . . Тогава тя му сжбощи за некакжв младеж, елегантно облечен и с бржснати мустаци. За тоя сжщи младеж Митков бе чувал, че бил сжден два пъти за разврат . . . Майка й, обаче, с особено внимание го приемала вече в кжщи. Възползуван от такова гостоприемство младият човек издебнал момент да намекне за нейните отношения с Миткова . . . „Какво може да очакват, заключил той, от такжв възрастен човек“? Но тя решително и смело му забранила да говори по тоя въпрос. Все пак тая новина изненада Миткова и той изведнаж овеси врат като покосен. Нещо отвра-